

ZO DICHTBIJ EN ZO VERAFF

Het vooruitzicht dat we dit jaar wellicht niet al te ver op reis zullen kunnen, bezwaart het gemoed. Maar dichtbij is soms even goed als veraf, en dromen is toegestaan. Van die streek waar u meteen naartoe trekt als het weer mag. Van dat natuurgebied waar u geregeld gaat kamperen. Of van het dorp waar u uw hart heeft verloren.

Het strand van Wissant, met de Cap Blanc-Nez op de achtergrond, ligt er vooralsnog verlaten bij. © Johan Ben Azzouz/belgaimage

Fort Mahon, in Ambleteuse, gebouwd door de befaamde architect De Vauban. © cp

Voor 'fruits de mer' ben je aan het goede adres. © belgaimage

Vissers uit Audresselles trekken erop uit. © Clément Philippe

Vluchten naar de Opaalkust

Vluchten doen wij – in normale tijden en hopelijk snel opnieuw – naar de Côte d'Opale; een strook Noordzeekust in Frankrijk. Dan laten we de drukke stad, deadlines en onszelf achter en gaan we hoog op de kliffen uitwaaien.

TEUN DE VOEGHT

Die keer dat we op een vrijdagmiddag na de lunch beslisten om het werk voor bekeken te houden, snel onze kampeerspullen bij elkaar zochten en zonder veel nadenken naar Frankrijk reden.

Ter hoogte van Ambleteuse volgden we een tractorspoor en veld in. Onze kleine kampeerstoeltjes uit de koffer, en dan gewoon zitten, kijken en luisteren. Langzaam verdween het stadgeruis uit onze hoofden en nam de rust het over: musjes die in kleine zwermen in en uit het koren schoten, een butzard die traag rondjes maakte en het geruisloos glinsteren van de zee. Het moet een komisch gezicht geweest zijn, die twee overprikkelde stedelingen in dat Noord-Franse veld aan de Opaalkust.

Kinderlijke vreugde

Voorbij Calais begint het landschap te bollen en kijk je voor het eerst over het Franse platteland van Pas-de-Calais. Maar het is pas wanneer je de autosnelweg verlaat dat het 'op reis zijn-gevoel'

toeslaat. Over de plots smalle kronkelweggetjes rijd je dan naar boven, de rug van de kliffen op. De zee terugzien zorgt elke keer weer voor een moment van kinderlijke vreugde. Hier is de Noordzee geen verkavelingsproject van appartement, dijk en strand, maar woest water met een eigen wil dat mensen slechts toelaat wanneer het er zin in heeft. Of zo lijkt het tenminste als je bij vloed vanop de Cap Blanc-Nez naar de groengrijze golven kijkt die schuimbekkend tegen de kliffen slaan.

Verbasterd Vlaams

'Is er iets in de natuur dat deze verscheidenheid van veranderende kleuren bezit?', vroeg de Franse schilder Edouard Lévêque zich in 1911 af. 'Ja, dat is de opaal, de waardevolle edelsteen die keer op keer die serie uitbarstingen van rood en groen veroorzaakt.' Opaal is een amorfe variëteit van kwarts. Het kan kleurloos zijn, wit, melkachtig blauw, grijs, rood, geel, groen, bruin en zwart.

Het verschil is groot wanneer de zee zich terugtrekt. Een uitge-

strekt strand met scheefgezakte vissersbootjes en meeuwen die achtergebleven krabben opjagen. Schoenen uit, broek oprollen en stappen maar. De Cap Blanc-Nez begint dan na een tijdje op te lossen in de opstijgende waterdamp en in de verte tekenen de contouren van de Cap Gris-Nez zijn steeds duidelijker af. Na vijf kilometer ben je bij Wissant. Het dorpje ligt pal tussen de twee kapen. De naam Wissant komt van het Oudnederlands Wissant of Wisand en verwijst naar het witte zand tussen de twee rotskappen.

Mensen kijken

In de vroege middeleeuwen spraken de vissers langs deze kustlijn verschillende Germaanse dialecten, waaronder een Frans-Vlaamse verbastering. Vandaag voelt het er toch meer aan als Frankrijk dan als Vlaanderen. Op het plein naast de gedrongen Église Saint-Nicolas de Wissant lijkt er altijd markt te zijn. Oh, wat is het heerlijk om hier op het terras van een van de *bistrotts* een

plat du jour en een karafje rosé te bestellen en mensen te kijken.

GR du Littoral

De GR 120 of GR du Littoral loopt 175 kilometer van De Panne tot Berck en doet de volledige Opaalkust aan. Richting de Cap Gris-Nez gaat het GR-pad opnieuw de hoogte in. Links de velden, rechts de Noordzee. Met wat geluk zie je hier beneden de bruine koppen van zehonden nieuwsgierig uit het water steken. De weg loopt op en neer, soms rakelings langs de afgebrokkelde klifrand.

De Gris-Nez is het dichtste punt tussen het Europese vasteland en Groot-Brittannië. 33 kilometer verder zie je op een heldere dag duidelijke de witte krijtrotsen van Dover liggen. Zo dichtbij, maar verraderlijk veraf. Strategisch gezien was deze hoge klif-fennuur ook niet onbelangrijk. Geregeld kom je hier Duitse bunkers tegen. Overgroeide overblijfselen van de Atlantikwall die Duitsland tijdens de Tweede Wereldoorlog moest beschermen

tegen een geallieerde invasie.

Wanneer de steile kliffen hoogte verliezen, wandel je over een lieflijk duinpad richting Audresselles. Sommige dorpen zijn zo pittoresk gelegen dat je bijna luidop moet lachen als je ze voor het eerst ziet. Het oude vissersdorp Audresselles is er zo een. Witte huisjes die op een kleine klif een paar meter boven de zee staan. Hoe zou het zijn om hier te wonen, vragen we ons telkens weer af? Zou het uitzicht gaan vervelen, of is wie aan zee woont altijd op vakantie?

Mosseltjes plukken

Het strand bestaat uit kiezels. De rotsen blijven bij eb groen van de algen en het zeewier. Waar het water miniatuurvisserij maakt, hangen onderaan de rotsen tros-sen mosseltjes. Voorzichtig manoeuvrerend over de gladde rotsen zie je her en der mensen met een emmertje of plastic zak de kleine mossels plukken. Na een halfuurtje oogsten heb je er genoeg voor twee. Even langs het buurtwinkeltje voor witte wijn,

Sommige dorpen zijn zo pittoresk gelegen dat je bijna luidop moet lachen als je ze voor het eerst ziet

ajuin en selder. Schoonmaken en dan de mossels kort garen op het kampeervuurtje. Het is moeilijk te evenaren. Of toch? Voor een portie lokale *fruits de mer* moet je Chez Mimi zijn. Een klein restaurant net naast het centrum van Audresselles.

Maar het mooiste aan de Côte d'Opale is wellicht die zonsopgang vanuit het duingras. Altijd in een onberispelijke regie, voortreffelijke cast, prachtige belichting en steeds met een originele soundtrack.

Praktisch

Met de auto rij je vanuit Brussel iets meer dan 200 km naar Wissant. Met de trein is Calais of Boulogne-sur-Mer de beste optie om de Opaalkust te bereiken. Of gewoon te voet, toch? De GR 120 of GR du Littoral vertrekt in De Panne en eindigt 175 kilometer later in Berck.